

PROLÓGUS

SZELLEMEK

Az utolsó szó jogán elmondanék valamit. Van, aki azt mondja, nincs szabad akarat. A dolgok megtörténnek, így is, úgy is – lehet, hogy pont azzal idézed elő az elkerülhetetlennek tűnő eseményeket, hogy kapálózol ellenük. Megint mások szerint mi formáljuk a sorsunkat, minden cselekedetünkről szabadon határozunk minden egyes alkalommal. És olyan is van, aki szerint létezik szabadság, de a múltunk meg az eddigi cselekedeteink és tapasztalataink befolyásolnak, és e befolyás miatt *ténylegesen* soha nem vagyunk szabadok.

És hogy én mit gondolok?

Azt, hogy mindenki bassza meg.

Nem létezik szabadság, csak erő. Aki a legerősebb, az dönti el, mi lesz.

Nézem a kardurat. Büszkén áll, egyenes derékkal. Kezét a gomb fölött tartja.

Arca nyugodt, de a szívverése elárulja, hiába igyekszik szabályozni. Kezében annak a lánynak a nevetséges könyve, mert Truth Dunn, igen, a csenevész, buta kis Truth Dunn döntötte el, mi lesz. Ő volt a legerősebb.

Most valahol ő is ugyanígy áll, miközben nézi őt egy másik olyan lény, mint amilyen én is vagyok. Truth valószínűleg még csak fel sem fogja, hogy győzött, annyira ostoba. Talán sír, hogy meg kell ölnie az ő imádott Kaledjét, ha élni akar. Nem tudja, hogy senki sem olyan erős ezen a tetves bolygón, mint ő.

És ezért haragszom. Nem kéne, de ez van. Hogy lehet, hogy még mindig nem fogta fel? Az istenek asztalához ültették, de attól még nem lett díszvendég a vacsorán.

Rájövök, hogy még mindig lépéselőnyben vagyok. Van még időm. El tudok intézni egy-két dolgot. De a legfontosabb: nálam az adu ász. Egyedül én ismerem ennek a történetnek az *összes* szereplőjét.

És tudom, mit fog tenni az a bizonyos, aki most Truth Dunnt bámulja árgus szemmel.

Amikor bevillan a fény, már tudom, hogy igazam volt.

Hé, Truthie. Kinyírhattad a karduramat. Ellenem fordíthattad a többi idiótát. Az ujjad köré csavarhattad Kaledet. De nem győztél le. Ó, egyáltalán nem.

Kéz a gombon. Lenyomja.

A gyomromban az antianyag-tároló Amadeus-cella erőtere összezárul, és mielőtt megszűnök létezni, utolsó gondolatom a nevetés. Mert már most győztem.

Mindenki bassza meg, veled az élen, Tru

I. FEJEZET

SÁJOG

?

Nannak azok a szürke terek, ahol az ember ébrenlét és álom, élet és halál között jár.

Hihetetlen itt a tumultus. De az igazi fény, a valóság fénye lángol a szürke tereken túl. Megijeszt. A felnőtt emberek valahogy félni kezdik ezt a fajta ragyogást.

Látunk itt dolgokat, de nem értjük meg őket, mert alig hogy belépünk, barlang szája tárul elénk. Leülünk egy barlangban, háttal a szürkéségnek, és csak azt az őrjöngő káoszt bámuljuk minden figyelmünkkel, amit az odakint forgó kavalkád vet a falra beteges árnyjátékként.

És mégis, ha eléggé figyelsz, megláthatod. Észreveheted azt a nagyon-nagyon halovány szövetet, az univerzum szövedékét. A szálak mind a szürke helyekre vezetnek, az álmok, a kóma, a téboly mezeire. Ha csak egy másodperccel tovább tudsz figyelni, ha csak egyetlen szívdobbanásnyi ideig képes vagy még koncentrálni, meglátsz valamit, amely fenekestül felforgatja a világot, és rámutat az univerzum mögött felsejlő igazságra. Ez a fátyolélmény. Mert itt a szemedre már fátyol borul – talán az emberi elme kevés ahhoz, hogy ezzel az igazsággal szembenézzon, talán csak én vagyok gyenge, hogy ráésemjéljek az univerzum nyílt színen, parlagon heverő titkára, nem tudom.

De ilyenek a szürke helyek – tudom, hogy láttam valamit, de nem tudom felidézni, nincs ott a fejemben, nem megy...

A levegőt kapkodva riadtam fel.

Egy mennydörgés távoli visszhangja ostorozta végig a vidéket, ropogva morajlott, és tompa puffanásként pattant vissza a távolban magasodó hegyekről.

A szívem úgy kalapált, mintha ki akarna törni a mellkasomból. Ez a villám elég közel csaphatott be, ha így felriasztott. Nem mintha jól aludtam volna mostanában, főleg az utóbbi három hétben. Óvatosan kibújtam a mellettem elterülve szuszogó barátnőm karja alól, és felültem az ágy szélén. Közelgett az őszi, de még atlétában és rövidnadrágban se fáztam.

Minden tagom úgy sajgott, mint még soha. Nem is csoda: az elmúlt három hétben legalább húsz kilométert talpaltunk mindennap, szinte pihenés nélkül. És két közepes csatán is túlestünk. Átbotorkáltunk. Átvergődtünk. A Féotsuki Konzern csapatai soha nem arról voltak híresek, hogy olcsón adták volna magukat.

Lepillantottam a lábamra, és sírni támadt volna kedvem. A lábszáram közepén kipirosodott foltok mutatták, hol dörzsöli ki naponta a bakancs, nagyujjamon és sarkamon olyan bőrkeményedés virított, hogy vasat lehetett volna csiszolni rajta. Mindkét térdem lenyúzva, a jobbon gézkötés, barna, átvérzett folt rozsdállott a gézen. Jobb combomon, ahol a nehéz pisztolytáska verdeste, kék-zöld sáv éktelenkedett.

Minden ízületem fájdalmas sikollyal tiltakozott, ahogy rájuk nehezedtem és felkeltem az ágyról. Úgy bicegtem el az ablakig, mint valami vén trotty.

Kint alkonyodott, és már eleredt a nyár végi eső – maholnap már igazi őszi esők jönnek. Szerettem ezt az átmeneti időszakot, valahogy mindig a saját életem egy része jutott róla az eszembe. A csuklómra pillantottam, és az egymás mellett sorakozó, már alig-alig látszó fehér hegek sorára.

És még az volt a könnyű időszak az életemben.

Rámosolyogtam az ágyon heverő, ájult lányra. Haja arany a ráeső fényben, csak az utolsó tenyéryi rész kopott lila. Jobb combján tetovált kelta fonat – épp, mint amilyen az én bal combomat ölelte körbe.

Aoi és Truth mindörökké.

Esetünkben ez bármelyik napot jelenthette, immár majdnem öt éve. Az első közös csatánkat sikerült kapásból egy földi poszthumán szuperkatona ellen megvívunk, és Aoi úgy is kis híján otthagya a fogát, hogy a mi oldalunkon beszállt a küzdelembe egy mesterséges szuperintelligencia is, aki korábban a teljes bolygót irányította.

Most mondhatnám, hogy szeretünk veszélyesen élni, de ez nem lenne igaz, mert nem szeretünk, csak épp úgy sikerül.

Az utcai lámpák villogva életre keltek. A fény az utcán velem szemben egy egész épület falát elfoglaló óriásplakátra esett: érett búzamező a hát-

térben, a jobb oldalon biztatóan mosolygó, széles arcú lány, szeme zölden irizál, vörösesbarna haja harmonizál a képpel. Bal szélen az Avaloni Élet Párt logója, alatta hatalmas betűkkel: VOTE FOR TRUTH! Szavazz az Igazságra!

Furcsa dolog önmagaddal találkozni óriásplakáton. Főleg, ha a kép olyan élesen különbözik a valóságtól, mint a jelen esetben. A plakáton a szemem körül nincs beesett, sötét folt, az orrnyergemen nincsenek kis, véres vágások, az ajkam nem berepedezett, a hajam nem megviselt, zsíros kontyban lötyög a fejem tetején... Megmostam már ezen a héten? Nem hiszem. És múlt héten?... Belenyúlni se volt kedvem.

De legalább ideillettem ebbe a világvégi koszfészekbe. A civilizáció határán jártunk, innenől már csak az Old John's Wasteland pusztasága várt ránk a maga elszórt falvaival, amelyek előreláthatóan még ennél a helynél is hitványabbak lesznek. De még itt is dübörög a kampány, Truth Dunn mosolyog a plakátokról... Fura hely lett ez az Avalon.

Talpam külső ívén visszabotladoztam az ágyhoz, majd lezuhantam Aoi mellé. Hirtelen ötlettől vezérelve befogtam az orrát, és vártam. Pár másodperc múlva hörögve ült fel az ágyban.

– Hülye! – öklözött vállon, és nem mosolygott, mint régen tette volna. Mielőtt ez az egész elkezdődött, mielőtt a nyakunkba szakadt volna a Védelmező öröksége.

Azonnal megbántam, hogy így keltettem. Hirtelen torkon ragadott a kezdődő sírás, és egy nyögéssel nekidöntöttem az arcomat a vállának.

– Mennünk kell – suttoztam, amikor már úgy gondoltam, nem fogom elbőgni magam. Aoi a hajamba túrt, és magához szorított. Ő is tudta.

– Persze, Truth. Ne haragudj, csak... megjijedtem. Nyugtalanul alszom.

– Ki nem? – nevettem hisztérikusan, és kihúztam magam ültömben. Egy pillanatra belenéztem kék szemébe. Az útra nem hozott kontaktlencsét, és a haját sem festette már be jó pár hete, hiába volt a lila szín a személyes védjegye.

A háború még a néhai Verity Cadogannél is hatékonyabban fosztott meg mindannyiunkat a legnagyobb kincstől: az időtől. És az idővel együtt elvesztettünk még valamit: önmagunkat.

A lábammal húztam magamhoz a földön kupacba szórt ruháimat, aztán némi ijedtséggel vettem tudomásul, hogy a nagylábujjam nem hajlik be. Nofene. Mégis ráférne egy röntgen.

Ahogy felhúztam a fekete termonadrágot és a katonai zubbonyt, majd a vastag fekete zoknit, végül a bakancsot, tudtam, hogy valamit ki kell találnom. A napról napra száguldó idő ugyanúgy kidörzsölte a lelkemet, mint a bakancs a lábszáramat, és mindkettővel kapcsolatban sürgősen lépnem kellett, ha tovább akartam menni az úton. A lelkem és a lábam versenyt sajtott. És ha valami nem változik hamar, akkor ez a sajtás okozza majd a végemet, mielőtt még elfogyna az út a talpam alól.

Ha ez nem volna elég, még mindig ott az a szörnyű, titkos féreg, amely minden éber pillanatban a lelkemet rágta, és amikor sikerült elaludnom, rémálmokkal támadta fáradt elmémet. A lelkifurdalás.

Ugyanis öt évvel ezelőtt megnyomtam a gombot, és atombombát dobtam a férfi nyakába, akit szerettem.

A nevem Truth Dunn. Egykor oculus, most már fontos személy, nagy ember.

Ez pedig itt sajnós az én történetem.

2. FEJEZET

SHIZUKA FALLS

TRUTH

A világ nincs tekintettel rád, ezt jegyezd meg: soha nem fogja a kényelmetlenségeid miatt átalakítani magát, hogy könnyebb legyen az élet. A világ csak akkor figyel oda az igényeidre, amikor boldog vagy, és nyújtánád a pillanatot, amíg csak lehet. Olyankor ugyanis koszos ujjával megfogja a percmutatót, és orvul előrepreccenti, hogy az idő gyorsabban teljen. Nehogy már egy másodperccel tovább tartson a boldogságod a kelleténél!

Mi pedig nem voltunk boldogok.

Sziklás ösvényen ereszkedtünk le az éjszakában. Nem is emlékszem, hány nappal ezelőtt hagytuk magunk mögött Ryukot, az utolsó, városnak nevezhető települést száz mérföldön belül. Nappal a lenyűgöző Old John's Wasteland látványa fogadott volna minket errefelé, egy részben köves, nagyobb részt poros sivatagé, amely több száz mérföldre terjeszkedik előttünk. Az éjszaka sötétje azonban olyan sűrű volt, hogy Aoi himbálózó, szőke copfján kívül alig láttam valamit.

Ez a hely még télen is forró – nappal. Éjszakánként már most fagypont, tehát mínusz négy Celsius-fok alatt volt a hőmérséklet, úgyhogy csak azért nem fájtam jobban, mert már nem éreztem a tagjaimat.

– Most azt kívánom, bár mégiscsak hoztam volna zenelejátszót – vacogta Aoi hirtelen. Órák óta először szólalt meg valamelyikünk.

– Tudod jól, hogy bemérik – feleltem rekedt hangon. – Már rég halottak lennénk.

– Igen, Té, mondtad elégszer. Én pedig mit gondoltam magamban? Hogy ez a világ legunalmasabb küldetése lesz, hiába van nálunk fegyver.

Megkondult a fejemben a vészharang.

– Aoi, ugye végül *tényleg* nem hoztál magaddal semmi digitális kütyüt?
– Truth, ne már! – Őszintének tűnő felháborodással pillantott hátra rám.
– Ennyi erővel otthon kellett volna hagynod a Wayfarer-kupoládat is, nem?
– Évek óta inaktív, nem használtam! – védekeztem. Persze már rég kivetethettem volna, de nem akartam. Kellott valami, hogy emlékeztessen, ki voltam, honnan érkeztem, mielőtt Avalon egyik legfontosabb embere lett belőlem. Annak idején még csak nevem se volt. Sőt sokak szerint még most sincs.

Órákig talpaltunk a sötétben. Ha elcsúszott, én kaptam el a kezét, ha én léptem rosszul, ő nyúlt értem. Néha a semmitől is meg kell menteni azt, akit szeretsz.

– Óvatosan! – figyelmeztettem, ahogy csuklólámpájának fényénél újra megindult. – Ha meghalunk az odavezető úton, a békéről szóló jövődölés soha nem teljesül be. És a Propheta nem tévedhet.

A hajnal első fényeinek érkezésére már lefagyott a lábam, a kezem, az orrom, a fülem, hiába volt rajtam kesztyű, sapka, sál. Még a hajamat is leeresztettem, hogy egy kis meleget adjon. Aztán nem egészen fél órával a napkelte után legnagyobb döbbenetemre izzadni kezdtem.

Sivatag. Talán mégse véletlenül hívják így? A testem átmelegedett, amit elsőre nagy örömmel fogadtam, aztán elkezdett minden fájni, és visszakívántam a fagyot.

Sivatag. Minden, ami borzalmas, egy helyen. Esküszöm, ha utazási irodát nyitok, ezzel fogom reklámozni.

Leértünk a síkra, úgyhogy amennyire tőlem telt, felzárkóztam Aoi mellé. Az arkifejzéséből ítélve a puszta akaraterő tartotta lábom. Egyébként engem is.

– Truth, ha ez nem válik be... – törte meg a csendet hirtelen. Körülöttünk semmi se mozdult: Avalon állatvilága egyelőre nem tartott ott, hogy primitív rovarszerűségknél bonyolultabb lényekkel álljon elő. Még a generációkat megnyomorító amőba is csak hazugság volt. Slusszpoén, hogy a lény, aki hazudta, minden erejével meg akart védeni minket. Kíváncsi vagyok, mit tett volna, ha nem védeni akar, hanem elpusztítani.

– Be fog válni! – erősködtem, és a fejem búbján rögtönzött kontyba rendeztem a hajam.

Aoi a fejét csóválva kibújt a zubbonyából, és a derekára kötötte. Nem volt jó ötlet levenni, hiszen a ruha hidrofíl anyaggal volt behálózva, összegyűjtötte a nedvesség nagy részét, egy derekat verdeső, ökölnyi kis beépített gép megtisztította, majd egy kulacsba csurgatta az oldaladon, hogy ilyen terepen minél kevesebb folyadék menjen pocskékba.

Mondjuk, nem tudtam hibáztatni, hogy levette a zubbonyt. Nagy volt a kísértés, hogy kövessem a példáját.

– Truth, azt se tudjuk, ki a rosseb ez a Propheta.

– Valóban nem. De eddig minden, írd és mondd, *minden* valóra vált, amit megjövedölt. Azaz működni fog. Elmegyünk Shizuka Fallsba, és ott találkozni fogunk a Féotsuki egyik vezetőjével, majd békét kötünk vele. Véget vetünk egy nagy háborúnak.

– És ha a technokrata nem lesz ott?

– A technokrata ott lesz, Aoi.

– Nagyon bízol ebben a Prophetában.

– Ismétlem, eddig minden egyes sora valóra vált. Van miért megbíznom benne. Aoi aggodalmas pillantással végigmért. Homlokán, arcán csillogott a verejték.

– Iszonyúan bicegsz – jegyezte meg. És én még azt hittem, továbbra is a jóslatok miatt fog parázni!

– Túlélem – legyintettem, bár tényleg minden lépéssel a poklok poklát éltem át. Valami lehetett a hangsúlyomban, mert elengedte a dolgot.

– Ha ennyire hiszel benne, az rosszat sejtet. Hiszen azután egyetlen soron következő próféciában sem vagyunk benne. Tévedek, Truth?

Nem tévedett.

Öt év alatt kilenc jóslatot szentelt nekünk a Propheta, és ebből hatról nem is tudtunk előre, mégis igaza volt, megtörtént az is, amit abban írt. Azaz kizárhatjuk jövődölései önbeteljesítő természetét: akkor is megtörténik minden, ha az alanyok tudnak róla, és akkor is, ha nem.

Lehetetlen? Nyilván az. Mégis igaz? De még mennyire.

– Ha meg kell halnom, de véget ér ez a háború, én bevállalom – mondtam halkán.

– Nem fogom hagyni, hogy bajod essen.

Kijelentés volt, nem holmi zsenge kis fogadkozás.

– Én is vigyázok rád. De ahogy te is mondtad, Aoi, számolnunk kell minden eshetőséggel.

– Azzal, hogy elveszítelek, nem vagyok hajlandó számolni. Malathi elevenen megnyúz, ha hagyom elpatkolni a pártja reklámarcát! És pont ezért nagyon félek e miatt a jóslat miatt. Én totál libabőrös vagyok ettől az egész Propheta-dologtól, te nem?

– Hát, tényleg elég ijesztő.

– Mármint... Truth, ez nem létezhet. Varázslatok nem léteznek. Nincsenek jövőmondók, nincsenek jósok, akik tényleg látják a jövőt.

– Öt évvel ezelőttig én is azt hittem.

Aztán a káosz kellős közepén igazi, régimódi levelet kaptam Annun Kutyától. Egy olyan személy írta, aki Prophetának nevezte magát, a levél maga pedig a jövőléseit tartalmazta.

Aoi halászta ki a kukából, ahova én dobtam, és félretette, mert tetszett neki a kézírás. Azóta már ezerszer megbánta.

Jól emlékszem az első jóslatra, ami bejött a Prophetának.

Otthon pihentünk aznap. Én lekezeltem Aoi sérüléseit, elég durva sebeket kapott a combjára, mindkét lábszárára, a derekára és a csípőjére a Tű ostromában, hogy csak a fontosabbakat említsem, úgyhogy fel se nagyon kelhetett még. Éktelen eső zúdult Új-Dublinra, majd' megfagyunk, mert a Védelmező pusztulása után még akadozott a távfűtés visszaállítására is a bolygón, mi meg csak hevertünk, jól betakarózva. A feje nyújtott karomon pihent, sérült combját átvette rajtam, ahogy szunyókált, éreztem a kötést a térdén. Az éjjeliszekrényén ott pihent a kukából kihalászott paksaméta. Amikor kicsit magához tért, elkértem tőle.

A karácsonyfa fénye megfakult, a gyerekek szertefutnak. Egyetlen esély adatik csupán, hogy helyrejjön minden, különben magadra maradsz a sötétben. Újév napján minden eldől.

Ezt a hagymázás baromságot, csóváltam a fejemet. Aztán újév napján felhívott Tannen. El se jött, csak egy hanghívást kaptam. Annyit mondott:

– Truth, tudsz valamit, bármit mondani, hogy miért maradjak még itt Új-Dublinban? Hogy miért ne hagyjam a fenébe az egészet?

Nem tudtam. „Mert te tartod fenn a rendet.” „Mert te véded meg az embereket.”

Mondtam volna mindezt egy olyan férfinak – mit férfinak, fiúnak! –, akinek az élete a káosz, a harc volt? Ráadásul már senki sem élt azok közül, akiket igazán meg akart volna védelmezni.

Egyedül maradtam a sötétben – a karácsonyfa fénye kialudt.

Hatvanhét papírra vetett jóslat került a birtokomba. Akadt olyan, amelyik rólam vagy Aoiról szólt, néhány viszont számomra teljesen semlegesnek tűnő eseményeket írt le. És persze nem hiányzott a kettő kombinációja sem. Negyvenegy már valóra vált, most pedig azért kutyagoltunk már hetek óta, hogy a negyvenkettedik is beteljesedhessen. Ez volt ugyanis az első olyan jóvendülés, amely pozitív eseményeket vetített előre.

Amikor felvettem, hogy meg kéne tennünk mindent annak érdekében, hogy Shizuka Fallsban legyünk a leírt dátum idején, Aoi zokszó és habozás nélkül csatlakozott. Aztán, amikor kiderült számára, hogy ellenséges területen vágunk át, morgott kicsit, de nem tiltakozott. Amikor leesett neki, hogy ez azt jelenti, nem mehetünk járművel, mert azt azonnal kiszúrnák, hörgött egy darabig, de aztán elfogadta. Akkor akadt ki végleg, amikor közöltem vele, hogy nem hozhat zenelejátszót.

A sivatagban poroszkálva, két bicegés, egy fájdalomroham és egy óceánnyi izzadás között kezdtem afelé hajlani, hogy elismerjem: tényleg kellene valami zene, legalább figyelemelterelésnek.

– Szóval az az igazság – tértem vissza a jelenbe –, hogy sajnos de. Igenis léteznek jószok.

– Pffffff. – Aoi feltúrta a trikóját, és csomót kötött rá a melle alatt, felfedve fehér bőrét. A bal oldalán nonfiguratív tetoválás terült el a csípőjén, még a bordáin is tett pár kanyart. Mintha a teljes jobb karja és a bal alkarján nyugvó adat-tetoválás nem lett volna elég... nem beszélve a jobb combját körbefogó, tetovált kelta fonatról, amely felszaladt a jobb oldalán a derekára is. Aoi a tintában is megállíthatatlan volt. – Truthie, vedd már le azt a zubbonyt, rossz rád nézni!

– Ne hívj Truthie-nak, és nem, nem veszem le, mert akkor sokkal több folyadékot veszítek – feletem, bár semmit sem akartam jobban, mint ledobni a folyadékgyűjtő ruhadarabot, és addig taposni, amíg csak lehet. Lucskos érzetet keltett, mintha ide-oda csúszkálna a bőrömön. – Amúgy pedig, Aoi, most szólok, hogy pecsenyére sülsz tíz percen belül.

– Dehogya is. Ne izélj már, estére Kiltrattanba érünk!

– Abba a Kiltrattanba, amelyikkel öt éve, a Féotsuki felemelkedése óta nincs semmi kapcsolatunk, és a nevében benne van, hogy „kill”, azaz megölni? Biztos jó hely lesz.

– Egy l-lel írják, szóval buktad. De hogy neked mindenre van válaszod, Truth!

– Ezért szeretsz, nem?

Megleőően gyengéden pillantott rám.

– Ezért is.

El nem tudom mondani, mennyire megviselt voltam eddigre. Furcsa, de a sivatagban kutyaagolás legrosszabb tulajdonsága, hogy nem kell megállnod pisilni. Korábban, amíg Adachi mocsaras, dús őserdő borította völgyein keltünk át, ezeket a perceket szerettem a legjobban: pár szívdobbanásnyi pihenés és nyugalom a több száz mérföldnyi szaladgálás közepette. Miután végeztem, mindig találtam időt arra, hogy sebtapaszokkal kezeljem a lábam, belemártsam egy kis patakba, vagy csak simán megigazítsam a zoknimat... Itt semmi ilyen nem adatott meg.

Persze nem akartam én lenni az, aki szünetet kér. Még mit nem! Ha Aoi, aki alacsonyabb nálam, ráadásul a lábát is meg kellett műteni, sőt pótolni kellett benne csontot és ínszalagot meg mit tudom én, mit, szóval, ha ő bírja kicserélt térdde, akkor én is!

Sóhajtottam, és kibújtam a zubbonyból. Ennyit azért talán én is megengethetek magamnak.

Avalon napjai másodpercben mérve hosszabbak, mint a Földé, ahol az emberi faj így vagy úgy, de megszületett. Amíg ott egy nap huszonnégy, addig az Avalonon egy napkeltétől napkeltéig tartó ciklus majdnem harmincnyolc földi óra. Egyszerűen biológiailag nem erre a naphosszúságra vagyunk kalibrálva. Olyan egy nap, mintha soha nem akarna véget érni – persze csak akkor, ha éppen oculusként ki vagy téve a gazdád kénye-kedvének, vagy harc-téren vagy, esetleg még neked kell csapatokat is vezetned... vagy meg kell enned egy tál kelbimbófőzeléket.

Most bármelyiket elvállaltam volna, habozás nélkül, ha ülve csinálhatom. Már a talpam külső íve is merő fájdalom volt, az agyam pedig egyetlen tömör tompaságként érzélte a testemet. Csoszogtam, a bakancsom orra minden lépéssel bonyolult mintázatokat követő porfelhőket rúgott a levegőbe.

Valószínűleg addig csoszogtam volna a sivatagban, amíg orra nem esek, és ott nem maradok. Istennek hála, velem volt Aoi, aki egyszer csak megragadta a csuklómat.

– Hé, van itt egy kis oázis – krákogeta kiszáradt torokkal –, gyere, ülünk le!

– Jó – bólogattam. Irányt váltani a fák felé olyan fájdalmas volt, mint amikor a fogadat húzzák, és több energiába került, mint amennyit éreztem magamban.

Amint beértem a fák közé, lassítás nélkül fél térdre vetődtem, aztán egy nyögéssel előredőlttem.

Szerintem még le sem ért a fejem, már aludtam. Álmomban pedig ittam. Mit? Mindent! De főleg jéghideg, buborékos fekete sört. Az ízet még a számban éreztem, amikor végül magamhoz tértem.

Érdekes módon nem a földön hasaltam, hanem a hátamat egy magas, túlévelű atreidfának vetve ültem az árnyékban. A levegő meg se moccant, mégis jóval hűvösebbnek éreztem a világot – mire rájöttem, hogy azért, mert valaki leszedte rólam a bakancsomat és térdig feltúrta a gyakorlómat.

Aoi egy másik fának dőlve aludt, erősen nekirivkőzve: ő combközépig érő rövidnadrágra cserélte a katonai hacukát. A lábfejem az ölében pihent, a kipakolt kencék és egyebek pedig arra engedtek következtetni, hogy regenerálókrémmel kente be a talpam, amíg aludtam. A saját sérüléseit is nekiállt ellátni, azért húzta le a ruhákat magáról, csak úgy tűnt, belealudt.

Elöntött a szégyenből, hálából és elsöprő erejű szeretetből összeálló érzelmekkötél. Nem akartam tudni, miféle szagokkal szembesülhetett, amikor lehúzta rólam a bakancsot meg a zoknit...

Fájdalmas nyögéssel felhúztam a lábam, és megszemléltem a talpam. Korábban nem is tudtam, hogy a vérhólyagon tud *újabb* vérhólyag és víz-hólyag is képződni. Ráadásul Avalon nehezebb valamivel a néhai Földnél, így a mi lábunk sokkal jobban megszenved itt az ottanihoz képest. Talán kicsit adaptálódtunk a nagyobb gravitációhoz, de ahogy lótuszülésbe küzdöttem a lábfejeimet, és megnéztem a talpamat, úgy éreztem, hogy nem, a testünk még mindig a Földre van tervezve, a nagyobb nehézkedés meg csak azért létezik, hogy szívjunk.

A lábujjaimon, azok tövében és úgy globálisan az egész talpamon egy légiónyi hólyag sorakozott. Több rétegben, ahogy már említettem. Az út elején még kiszurkáltam őket, leragasztottam meg bekentem. De most már ott tartottunk, hogy napok óta rájuk se pillantottam.

A mellettem heverő zubbonyomról leakasztottam a folyadékgyűjtő kulacsot, és egy húzásra megittam a tartalmát. Szinte azonnal megint izzadni kezdtem.

– Máris menni kell? – nyöszörögte Aoi. Elkínzott, kék szemmel pillantott rám, célzássegítő szemüvege a combja mellett pihent a földön.

– Nem – hördültem föl. Erre elmosolyodott.

– Szeretlek, amikor ilyen szépen beszélsz – jegyezte meg, majd benyúlt a hátizsákjába, és felém nyújtott egy fekete sörös dobozt.

– Nem mondom! – nevettem fel, ahogy átvettem. Magának is elővett egyet.

– Mióta cipeled ezt, szegényem?

– Tegnap vettem Ryukben – felelte. – És örvendjünk: ma este már Kilratanban leszünk, és ágyban éjszakázunk.

– Úgy legyen, hugi!

Felnyitottam a sört, és koccintottunk. Persze egyikünk se gondolt bele, vajon mennyire jó ötlet dehidratáló élelmiszert fogyasztani, például sörözni egy sivatagban. Elárulom: nem nagyon. Egyébként a hatvanfokos sör sem a legkellemesebb dolog a világon – de úgy nyeltem, mint akinek fizetnek érte.

Kilratan egy nagyjából kétezzer fős kis település a sivatag közepén. Azért épült, hogy hídfőállásként szolgáljon a környék lakhatóbbá tételében – mostanra viszont afféle határváros lett a Féotsuki Konzern és az Új-dublini Köztársaság között. Határvárost mondok, de ez a hely jó száz kilométerre az ő területükön belül található. Vagyis az elmúlt három napban ellenséges területen jártunk Aoival.

Vicces dolog ez a Konzern. Egy sor dologba beleszóltak a kisajátított területeiken, de hogy elnyomták volna az embereket, azt nem mondhatnám. Sőt tulajdonképpen soha nem nyilvánították ki, hogy külön államot alapítanak – megmaradtak cégnek, és a politikába egyáltalán nem szóltak bele. Azaz elméletileg a közelgő választásban is részt vehettek területükön élő népek, a céget az ilyesmi nem érdekelte. Az adókat viszont benyelték, a bankszámlákat saját magukhoz vezették, bizonyos kütyüket pedig betiltottak. Az élet nem igazán lett rosszabb az ő vezetésük alatt, sőt egyedül ők közelítették meg a Hálózat visszaállításában az eredeti Nervus sebességét és kapacitását. A Nervus ugyanis öt éve abban a pillanatban összeomlott, amikor a Tű észlelte, hogy ballisztikus rakéta van a levegőben, mivel kilőtte saját antianyagtartályát a világűrbe, és ezzel megszűnt Avalon energiaellátása az erőművek beindulásáig.

Volt azonban valami, ami kiengesztelhetetlen ellenséggé tette őket. Nem, nem az, hogy a Féotsuki vezetői, a rettegett gépurak állítólag ember és gép fele-fele arányú keverékei voltak. Még csak nem is az, hogy bosszút esküdtek néhai cégvezetőjük, Daniel Féodric ellenségei ellen, amikor a drága Féodric kómába esett a Védelmező pusztulása után, mert a testét irányító lény megszűnt létezni. Mindez elfogadható. Áthidalható. De arra, hogy tudomásunk szerint a Féotsuki göréi fejenként több tucat oculust is tarthattak, nincs bocsánat. Ők is tisztában voltak vele, hogy ezt soha nem leszek képes megbocsátani nekik, tudták, hogy miután napvilágra kerültek a Védelmező hazugságai, senki sem fogja nekik ezt elnézni. Úgyhogy a gépurak hadat üzentek a világnak. És nyeresre álltak, hogy rohadjanak meg.

Annun Kutyáit az utolsó szálig le vadászták a területükön, miközben megelőző csapást mértek ránk, és a digitális hadszíntéren is akkora pofont kaptunk tőlük, hogy a mai napig nem sikerült talpra állnunk belőle. Azóta zajlik ez az elcseszett háború – immár öt éve öljük egymást értelmetlenül. De napokon belül vége. A Propheta megjövendölte, hogy Shizuka Fallsban három nap múlva találkozhatunk egy gépúrral, és elhallgatnak a fegyverek.

De ha nem így lesz, akkor sem adom fel. A biztonsági szakértőim és a bányászaim szerint könnyen lehet, hogy több mint háromszáz oculust használnak a Féotsukiban. Márpedig egy is sok. Mit is mondott Aoi a Cernunnos Csarnokaiban raboskodó madarak kapcsán? „Nem nyugszom, amíg minden rab szabadon nem szárnyal.” Azt hiszem, valamit tanultam tőle én is.

Úgy vánszorogtunk be a rekkenő hőségtől szenvedő Kilrattanba, mint két hadirokkant. Aoi hasa és háta is leégett, mert már jó pár napja nem jutottunk normális kencéhez. Nekem csak az arcom vöröslött, de mindketten fájdalomtól merev mozgással, izzadtan, porosan, csapzottan léptünk a városba.

Az első dolog, ami szembejött velem, egy választási plakát volt a saját arc képpemmel. Biztató mosollyal néztem le magamra egy plakátról, a háttérben a felkelő nap fényében fürdőző gabonatóblával. A felirat egyszerű, de nagyszerű: *Szavazz az Igazságra! Vote for Truth!* Igen, a kampányfőnököm egy zseni. Nem mellesleg éppen mellettem lihegett, és annyira poros volt, hogy gond nélkül azt mondhatta volna, hogy ő maga a sivatag.

Szerencsére – vagy pont szerencsétlenségemre? – nem kellett amiatt aggódnom, hogy felismernek, annyira elkínzottnak tűnhetett az arcom, hogy hiába én számítok a legismertebb embernek a bolygón, senkinek eszébe se

jutna a bájos (és még bájosabbra sminkelt) Truth Dunnt ehhez a nyúzott madárijesztőhöz társítani.

Eltámolyogtunk az első szállóig, és az éttermében lezuhantunk az első szabad boksza. A japán pincérlány szemlátomást sietett, hogy intézkedjen elég bőségesre sikeredett rendelésünk ügyében. Amikor mondtuk, hogy egy szobát is ki akarunk venni, egyenesen kenyérre lehetett kenni. Nem sok átmenő forgalom lehetett errefelé.

– Jó időt mentünk – jegyeztem meg a térképemet böngészve. – Gond nélkül odaérünk Shizuka Fallsba. Meg tudjuk csinálni.

– Szerintem még mindig marhaság – közölte Aoi, és cseppet sem zavartatva magát nekiállt, hogy szalvétájával letörölgesse a karjáról és a hasáról az izzadságot.

– Tudom. Szerintem meg nem. A békéért bármit.

Rám pillantott. Szája sarkában az elcsigázottság ráncai ültek.

– Igen, ezért vagyok itt én is. De attól még aggódni lehet, nem?

– Fura, de amikor valamit én találok ki, akkor te mindig aggódni kezdesz – vettem a szemére.

– Most komolyan veszekedni fogsz velem?

– Vegyél már egy kicsit emberszámba, Aoi. Nem csak neked lehetnek olyan jó ötleteid, mint mondjuk a Tű megrohmozása pár száz terrorista társaságában!

Láttam a tekintetén, hogy ez fáj. Nem tudom, miért akartam bántani. Tulajdonképpen nem akartam én megsérteni... de mindenkivel megesik, hogy nem teljesen önmaga, és hülyeségeket vagy gonoszságokat beszél, nem igaz? *Nem igaz?*

– Kösz, Truth, a te jófejségedben aztán mindig lehet bízni – morogta, és félig elfordult az asztaltól, kinyújtva lábát a padon.

Nem tudtam, mit mondhatnék. Ez az út kezdett végletesen kikészíteni. Szétnéztem az étteremben, hogy leplezzem a zavaromat.

A hely kezdett megtelni, Kilrattan lakói jöttek vacsorázni. Viharvert külsejű férfiak bámultak ránk kíváncsian az asztaloktól, dolgos emberek, akik ha értik is a viccet, nem biztos, hogy szeretik. De más rejtőzött a pillantásukban, mint egy új-dublinoi pubban: ott a lábamat, a dekoltázsomat fürkészték, és bár nem feltétlenül volt rossz érzés, hogy esetleg tetszem másoknak, az itteniek pillantása sokkal jobban bejött. Ha szemügyre is vették inas, lesová-

nyodott karom és lábam, piszkos arcom, vagy a trikóm által szabadon hagyott bőrfelületet, máshogy néztek: tisztelettel, ahogy egy avatott kollégára szokás. Itt a pisztolyos-puskás katonacsajt látták bennem, akinek kard lóg az övéen, és egy embert próbáló menetelést pihen ki éppen, nem a nőt, akinek csakis az a dolga – szerintük, bahh! –, hogy jól nézzen ki, miközben szürcsöli a limonádéját. Amint megkaptuk végre-alahára a vizünket, húzóra leküldtük és kértünk még egyet, na meg egy-egy jól behűtött fekete sört, többen megértően bólogattak. Egy idősebb, barna bajuszos férfi még oda is intett, mintha csak azt mondaná: „Helló, lányok. Rohadt egy dolog a sivatag, mi?”

Különösen a kard váltott ki elismerő pillantásokat. Az összeomlás előtt népszerű sport volt a vívás, mostanra pedig egyfajta szükségletté vált, legalábbis az olyanoknak, mint mi, akik frontról frontra, csataterőről csataterre rohantunk, és gyakran kifogytunk a lőszerből. Ezért vált a hadjáratokon részt vevő harcosok közt szokássá, hogy nanolemezke pengés kardot kötnek az oldalukra. Ezt persze csak végső esetben rántottuk elő, amikor már nem volt mit a lőfegyvereink tárába tölteni. Ezek a fegyverek a nanoszinten összeillesztett karbonlemezekből épített pengéjükkel gyakorlatilag szinte bármit elváltak, ha jó szögben és kellő erővel suhintottál, így a gépurak seregei ellen ugyanolyan hasznosak voltak, mint renegát Annun-sejtek gerillái ellen. Lehet, hogy lőfegyverekkel szemben nem sokat értek, de ha megleptél vele valakit, az életet jelentették ezek a kardok. Arról, aki ilyen fegyvert kötött az oldalára, ránézésre tudni lehetett, hogy hosszú és komoly hadjáratok veteránja.

Megjött a sör. Összenéztünk barátnőmmel a korsóink pereme fölött. Bocsánatkérően mosolyogtam Aoira, ő pedig legyintett. Így ment ez köztünk, nem volt harag. Nem lehetett. Hegyek porladhattak szét, birodalmak éghettek ki, de Aoi és Truth egysége megkérdőjelezhetetlen maradt: a mi összefűzött uj-jainkat nem szakíthatta szét veszekedés.

A sült hús illatára kezdett jóleső bizsergés költözni a tagjaimba. Ahogy magam elé képzeltem a hamarosan érkező, másfél felnőtt férfira méretezett hamburgeremet, néma hálaimát rebegtem, hogy nincs itt Aaron, és nem kell visszafognom magam.

Azon gondolkodtam, vajon mekkora átmenő forgalommal büszkélkedhet Kilrattan, ha két ilyen figura érkezése, mint mi, a legkevésbé sem zavarja őket. Meglazítottam a bakancsom fűzőjét, és kicsit talán el is bóbiskoltam de Aoi

még a tenyerét is összecsapta örömeiben, amikor megjött a kaja. Úgy vetettük rá magunkat, mint akik napok óta semmit nem ettek.

Egy lány elkapta a pillantásom, ahogy kilépett a pult körül sűrűsödő tömegből. Helyes volt, átlagos magasságú, nagyon arányos alkatú, arca, akár egy modellé. Energikus mozdulattal huppant le Aoi mellé a padra, és szélesen rámosolygott, de úgy, ahogy egy szellemileg visszamaradott vagy egy öt éves kisgyerek képzeletben a boldog vigyort. És egy kukkot se szólt. Aoi olyan megbotránkozva nézett rá, mintha egy zsák trágyát dobott volna az asztalra.

– Nem zavar, hogy efem? – kérdezte teli szájjal. A lány még boldogabban mosolygott rá.

– Sziasztok – mondta kimerően, minden fogát villogtatva közben. Iszonyú bizarr módon viselkedett. – Idejöttem hozzátok.

Erre már én is Azt Az Arcot vágtam, ahogy Aoi nevezte: felvontam az egyik szemöldököm, zavaromban egyszerre húztam furcsállkodó mosolyra a számat, és fújtam fel kicsit az arcomat. Aoi le akart róla szoktatni, mondván, nem illik ez egy miniszterelnökhöz, pardon, Taoiseachhoz, de egyrészt még nem választottak azzá, másrészt szerettem Azt Az Arcot vágni.

– Látjuk – bólintott lassan Aoi, aki szemlátomást azt hitte, hogy a falu örültjével van dolgunk. – És miért, ha szabad tudni?

– Ezért – felelte a lány, és olyan hirtelen komolyodott el az arca, hogy mindketten hátrahőköltünk, pedig csak egy gyűrött papírlapot húzott elő a zsebéből. Az asztalra tette, majd komótosan lesimogatta a széleit. Két sor kézírás volt a fecnin, semmi több, és egy nagy falat után rá is pillantottam.

Szent Aran Havának tizenötödik napján a késő délutáni órákban Kilrattanba érkezik Truth Dunn és Aoibheann Kane. Tietek ők, amikor a csend lehull.

– Mi ez? – kérdeztem. A lány arcára visszatért a debil mosoly.

– Ezt tegnap este kaptuk – vigyorogta, teljesen mozdulatlanul. Még pislogni se nagyon pislogott. – A Propheta küldte nekünk. És eljöttünk értetek.

– Eljöttünk? – csámcsogta Aoi. Arcára aggodalmas árnyék vetült.

– Igen – fordult a lány Aoi felé, hogy mesterkélten vigyorában fűrössze.

És akkor belém hasított a felismerés: nem mozdul, csak ha nagyon muszáj. A vonásain látszik, hogy nem ő kontrollálja őket. Meredten bámul, igyekszik nem pislogni.

– Oculus – suttoztam, de belül üvöltöttem. Truth, hülye, hülye, hülye, hát nem ismersz fel egy oculust? Vagy csak annyira megszoktam volna őket, hogy

még most, öt évvel később sem találok semmi kifogásolhatót és feltűnőt az egyikük jelenlétében? Miért fogadjuk el a gonoszsgot ilyen könnyedén?

A lány visszanezett rám, és a tekintetétől megfagyott az ereimben a vér. Egy messze nem emberi lény fürkészte az arcomat.

– Igen – jelentette ki, olyan hirtelen elkomorodva, hogy az már-már paródiába illett. Vagy horrorfilmbe. – Ezt az egységet Truth Dunn néven ismerik, és egykor oculus volt, valóban. Ezt a másik egységet Aoi Kane címkével látták el, de soha nem volt oculus.

– És te? – Halkan, közel hajolva kérdeztem rá. – Te kinek az oculusa vagy?

Komikus zavarodottság jelent meg az arcvonásain, mesterkéltségre, furcsára. Épp annyi ideig tartott, hogy felfogjam, aztán visszatért a széles mosoly.

– Én soha nem voltam oculus. És most sem vagyok.

– Akkor ki irányít?

– Engem senki nem irányít.

– Mese habbal. – Aoi valahogy előhúzta a pisztolyát és a lány oldalához nyomta, diszkrétén, az asztallap alatt. – Köpj csak, melyik gépúr irányít?

– Nem értem a kérdést.

– A Féotsukitól jöttél – vettem át gyorsan a szót, mielőtt Aoi agya elkattan, és kibeleezi egy fagyiskanállal. – Melyik gépúrat képviseled?

Ismét csak a kiszámított, zavar arckifejezés.

– Nem értem a kérdést.

– Úgy viselkedik, mint egy számítógép, amikor rossz utasítást adsz meg neki – morogta Aoi. Levert a víz.

– Azért, mert ez egy számítógép, és rossz utasítást adtunk neki – suttoztam, miközben előrehajoltam, és kitapogattam a lány tarkóját hosszú haja alatt.

Egy Wayfarer-kupola. Meg még egy. És még egy. Meg... még valami. A csaj úgy be volt drótozva, mint egy hálózati átjátszótorony. Még csak nem is hallottam soha ilyen komplex gépezetekről, amit emberbe ültettek volna.

– Ez egy gépúr – zuhantam vissza a padra annak ellenére, hogy minden ösztönöm sikitva követelte, hogy fussak és bújjak el, lehetőleg kilométer mélyen. Még soha, senki nem találkozott személyesen egy gépúrral. Sőt azt sem tudtuk, kik vagy mik ők. Eddig.

– Nem – csóválta meg a fejét a lány színpadiasan. Minden mozdulata olyan látványosra sikeredett, mintha a Temple Színház egyik darabjában lépne

éppen föl. Úgy mozgott, ahogy *elképzelte*, hogy az emberek mozognak. Illetve ahogy valami láthatóan nem emberi képzelet, hogy az emberek mozognak.

– Hanem? – kérdezte Aoi. Remegett a keze.

– Ez nem egy gépúr, hanem egy AWF–4.0 rendszerrel ellátott platform – közölte a lány minden érzelem nélkül. – A platformot egykor Éilís White címkével látták el. Éilís most már egyetért velünk. Az én nevem pedig Sikoly. Én a Féotsuki Konzern humán erőforrás- és alkalmazotti igények főfelügyeleti rendszere vagyok. Úgy gondoljuk, ez a létező viszont már olyasmi, amit ti a gépúr címkével látnátok el.

– Tárgyalni jöttél velünk, Sikoly? – kérdeztem. Próbáltam bármibe belekapaszkodni, amitől nem rémültem halálra. – A mi jóslatunk szerint Shizuka Fallsban fogunk tárgyalni a gépurakkal, három nap múlva.

– Ismerjük a jóslatokat. „Ha a Sötét Isten kiégése utáni ötödik évben a Gyönyörű Háború és a Sötét Igazság Szent Aran Havának tizennyolcadik napján Shizuka Fallsba érkezik, ott találkoznak a gépurak egyikével, és ha van remény, akkor egyszer s mindenkorra elhallgatnak a fegyverek.” Ezt követve jöttetek ide, ennek a valószínűsége 99% feletti.

– Misztikus blabla – sziszegte Aoi.

– Szerintünk nem. – Sikoly mosolya töretlen maradt. – A Sötét Isten a Cernobog nevű űrhajó. A neve ezt jelenti. Öt éve égett ki. Szent Aran Havának tizennyolcadik napja három nap múlva lesz. Shizuka Falls ennek a sivatagnak a mélyén fekszik, épp oda tartotok. A Truth Dunn sötét igazságot jelent, míg az Aoibheann Kane gyönyörű háborút.

– Egész pontosan ragyogóan gyönyörű háborút – jegyeztem meg halkán. Teljesen fejbe vágta a gépúr szavai.

– Az Egyetértés úgy véli, nem értitek ezt a jóslatot – folytatta Sikoly. – Ti a jelek szerint úgy értelmeztitek, hogy ha időre odaértetek Shizuka Fallsba, akkor tárgyalhattok a gépurakkal és elérhetitek a békét. Pedig az is lehet, hogy találkoztok a gépurak egyikével, és azért hallgatnak el a fegyverek, mert fogságba estek, és a Féotsuki mindennap elküldi valamelyik ujjatokat Új-Dublinba, ahol úgy megrémülnek ettől, hogy abbahagyják a fölösleges háborúzást ellenünk.

– Akkor? Már most tárgyalunk? – kérdeztem tétován.

Csend, de nem is kellett felelnie, hogy értsük. Nem tárgyalni jött.

– Úgy véljük – diadalittas, üres mosoly –, hogy alapvetően félreértettétek azt a jóslatot.

– Ez az egész büzlik nekem – mordult fel Aoi, és a viláért sem engedte volna le a fegyverét. – Akkor most komolyan, mi a pénisz is vagy te pontosan?

– A nevem Sikoly, a Féotsuki Konzszern humánerőforrás- és alkalmazottai igények főfelügyeleti rendszere vagyok.

– És mi az öreg ördög kócbatekert f...

– A kolléganőm arra próbál rákérdezni – vettem át gyorsan a szót Aoitól, mielőtt már a kezdetek kezdetén tönkreveri a diplomáciai kapcsolatot a Féotsukival –, hogy mit is csinál a Konzszern egy főfelügyeleti rendszere a Konzszern területén kívül?

A lány diadalittas mosollyal jutalmazott meg, és széttárta a kezét, mint egy gyerekfilm főhőse.

– Nem értelmezhető paraméter: a Konzszern területén kívül.

Összenéztük Aoival. Ez nem hangzott túl jól. Valahonnan előkerült egy szemlátomást durva és primitív mesterséges intelligencia, amely platformként használ egy egykori, módosított oculust, és a hatalmába kerítette Avalon élenjáró haditechnikai és informatikai cégét, a Féotsuki Konzszert, majd sikerrel megvédte kialakult fennhatósága határait majdnem öt éven át a bolygó teljes emberi lakosságával és minden hadseregével szemben, és mellesleg még azt is sikerült elérnie, hogy semmit se tudjunk róla. Mi pedig besétáltunk ennek a lénynek a karmai közé. Egy jóslat tanácsára.

– Tehát azért vagy most itt, mert...?

– „Szent Aran Havának tizenötödik napján a késő délutáni órákban Kilrattanba érkezik Truth Dunn és Aoibheann Kane. Tietek ők, amikor a csend lehull.” Ezt a jövendölést kaptuk meg a közelmúltban egy olyan titkosított, lézernyalábos csatornán, amelyet még mi is képtelenek voltunk visszakövetni. Mi *nagyon* akarjuk az egységet, amely Truth Dunn néven ismert. Az Aoibheann Kane címkéjű egységgel kapcsolatban még nem értünk el konszenzust, így az ő elvesztése jelenleg megengedhető.

– Mit jelent az, hogy mi nagyon akarjuk? Kik?

– Ez összetett kérdés. Éilís például nagyon kedveli az Aoibheann-egységet. Még a haját is szeretné az ő mintájára befesteni. Mi nem.

– Még mindig nem értem ezt a többes számot – mondtam. – Kik vagytok ti?

– Szűkítsd a kérdés tárgykörét.

– Kik a gépurak?

– Nincsenek gépurak. Két rendszer van és négy funkció.

– Mik ezek a rendszerek és funkciók?

– Irreleváns.

– Hogy jöttél ide ilyen gyorsan? Azt mondtad, csak nemrég kaptátok meg a jósálatot.

– Ez igaz. Nyolc napja követünk benneteket. Átgondolt, ám végső soron szükségtelen stratégiának bizonyult, hogy csak néha-néha, éjjelente kapcsolótok be azt a gépet, amelyet magatoknál tartottatok, hogy adatot nyissatok meg rajta a hálózatról. Így könnyűszerrel rátok találtunk.

Mindezt olyan mosollyal, amit kedvem lett volna puskatussal letörölni az arcáról. Már szóra nyitottam a számat, de bennem ragadt a kérdés, ahogy láttam, hogy az evőeszközök lassan a levegőbe emelkednek az asztalról. A tachi rezgett az oldalamba kötött tokjában, a fegyvereim nyomni kezdték a csípőm, ahogy egy láthatatlan erő a terem közepe felé vonzotta őket. Aoi eltátotta a száját, ahogy a kése és a villája lustán elúszott az orra előtt.

A teremben olyan csend volt, mint egy temetésen, ahol valakinek megcsörren a telefonja. Az emberek meghökkenően bámulták a lebegő tárgyakat. A fületem megcsapta az a sistersgő, ropogó hang, egy erősödő zúgás – majd lecsapott a fény.

A fémtárgyakat mintha puskából lőtték volna ki, eszeveszett sebességgel indultak meg a szoba túlsó felébe. A kardom és a fegyvereim olyan erővel rántotta meg a láthatatlan erő, hogy ívesen letépett a padról, és a kocsmá közepére taszított. Az arcomtól alig egy centire, kilőtt puskagolyó sebességével húzott el egy két alkarnyi húsnýárs, Aoi pisztolya pedig pörögve csattant neki túloldalra a falnak. A fémtárgyak bonyolult, hurokszerű fraktálmintába álltak össze a falon, mint valami örült művész kiállításán. Szögek szakadtak ki a falakból, kilincsek repültek le mennydörgő csatogással az ajtókról és ablakokról. Kérlelhetetlen erő csapott egy oszlophoz. A tüdőmből kiszakadt a levegő, és nem is tért vissza, ahogy a nyomás tovább préselt.

Aztán hirtelen fémcsörömpöléssel a padlóra hullott a rengeteg fémtárgy. Az emberek nyögve tápáskodtak fel, velem az élen. Úgy éreztem magam, mint akit földhöz vágta és összerugdostak, a lány viszont továbbra is az asztalnál ült és mosolygott. És csak ekkor jöttem rá, hogy mindent, *mindent* elrontottam.

Ami az előbb történt, már évek óta mindennapos esemény volt. A Féodric Industries kísérleti fegyvere, a Csend bomba volt ez: a bioaktív, tehát a testbe beültethető fémeket leszámítva minden fémet a becsapódás epicentrumába vonz, az akkumulátorokat lemeríti. Csendet okoz, de nem öl, sőt olyan mágnességgel dolgozik, hogy az emberbe ültetett gépeket nem is károsítja. Mi távolról sem tudtunk ilyesmit reprodukálni, a Féotsuki Konzern viszont számtalanszor dobott ilyen Csendet az emberi frontvonalakra, mielőtt megrohanta volna őket.

Az előbb beteljesült a Féotsukinak adott jóslat. A csend lehullott. És ami még ennél is rosszabb: nekünk 18-án kellett volna Shizuka Fallsban lennünk ahhoz, hogy elhallgassanak a fegyverek.

Shizuka. Falls.

Csend. Lehullik.

De még csak tizenötödike van. Ezt aztán jól elbarmoltuk! Korán jöttünk, a jóslatot nem teljesíthetjük már be – pont, hogy elszúrtuk az egészet. Átléptünk a tékép szegélyén. Itt már a szörnyek laknak. Na de hogyan követtek minket a szörnyek egy héten át? Hiszen nem igaz, hogy lett volna nálunk bármi, amivel adatot nyithattunk volna meg esténként. Nem volt.

Aoi anyázva mászott ki a pad alól, ahova bezuhant. A homlokán egy vágásból dőlt a vér, a bal alkarjából egy apró rákvilla markolata meredett. Izzó gyűlölettel meredt a mozdulatlanul ücsörgő lányra, ahogy sziszegve kirántotta magából a pár centis, vékonyka evőeszközt.

– Ócskavas! – üvöltötte valaki odakint. – Jönnek az ócskavasak!

Ránéztem a lányra.

– Nem – suttoztam. – Már itt vannak.

A gépúr szélesen rám vigyorgott.

– Tervezel tiltakozni? – kérdezte.

– Arra mérget vehetsz, te rohadék.

Nagyot bólíntva nyugtázta.

– Alrendszerünk tudnak a fejleményről.

Barátnőm közben visszaszerezte a fegyverét, és a homlokát egy csomag szalvétával törölgetve jött vissza hozzánk. Kerülgetnie kellett a pánikszerűen szedelőzködő és menekülő embereket.

– De hogy követhettek? Milyen kis gépről beszélt ez az izé? – töprengtem hangosan.

Aoi megvonta a vállát, a mozdulattól pedig kiesett a zsebéből valami. Lehajoltam, hogy felvegyem neki, de megfagytam a mozdulat közben. Amit ugyanis Aoi elejtett az előbb, az egy hálózati mini-zenelejátszó volt.

Sikoly gépiesen kuncogott, megkoronázva a pillanatot.

– A csend lehullott. A miénk vagytok.